

mindelig Prisstigning. Jeg har den Opfattelse, at Regeringens Politik hidtil har Skylden for, at saadanne Krav overhovedet tør rejse sig og hæve Hovedet her i Landet.

Det er en glædelig Oplevelse i disse Dage at se, hvorledes man i Frihandelens Moderland, England, har Kraft til fra det samlede Demokrati at danne en Enhedsfront paa Toldpolitikens Omraade. Trods den uhyre Arbejdsløshed, der er i England, har Forholdet dér artet sig saadan, at det store Arbejderparti derovre ikke har ladet sig friste til at forfægte en Politik gaaende ud paa, at Toldlovsforandringer, Toldbeskyttelse eller Forandring af Tariffen var Midlet mod Arbejdsløsheden, Midlet mod Krisen. Jeg saa forleden det Program paa det Omraade, som Arbejderpartiet dér gaar til Valg paa, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil oplæse. Der siges her: „Arbejderpartiet vender sig mod Tarifpolitikken og hele den Opfattelse af de økonomiske Forhold, som ligger til Grund herfor. Toldtariffer er ikke et Lægemedel mod Arbejdsløshed. De er en Hindring for den frie Udveksling af Varer og Tjenester, hvorpaa hele det civiliserede Samfund hviler. De fostrer Profitmageri, Materialisme og Egoisme og forgifter Nationernes Liv og fører til Korruption i Politik, frembringer Truste og Monopoler og forarmer Befolkningen“. Jeg siger, det er en stolt Udtalelse af Verdens største industrielle Arbejderbefolkning, og jeg synes ogsaa, at det er stolt, at alt, hvad der hedder Demokrati i England, har kunnet gaa frem paa fælles Linie her.

Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ret i, at det, vi overværer i Dag, er den virkelige Toldreforms Begravelse. En virkelig Toldreform kræver et andet Flertal og et andet Styre her i Landet, og jeg ser saadan paa det, at en af de store demokratiske Opgaver, der venter i den kommende Tid, naar et nyt Flertal er skabt, er at faa den principløse Skattelovgivning, vi har faaet her i Landet, paa Toldlovens Omraade og paa den øvrige Skattelovgivnings Omraade, afløst af en samlet Skattereform saavel statsligt som kommunalt.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal ligesom de ærede Ordførere undlade at komme ind paa toldpolitiske Principspørgsmaal, noget, der heller ikke vilde høre hjemme her ved Forhandlingen om en Toldlov af væsentlig teknisk Art. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at man kunde have haft en Toldreform som den af Regeringen foreslaaede i 1921, og at

Oppositionspartierne var villige til at medvirke til en saadan Toldreform. Hvorvidt det skulde have været muligt at gennemføre en saadan Toldlov, det kan man have Ret til at nære Tvivl om, naar man ser, med hvor kraftige Ord Oppositionspartierne har betegnet dette Toldlovsforslag den Gang, idet de med den ejendommelige Maade, hvorpaa de trækker Smaating frem og ser bort fra de afgørende Grundtræk, nærmest saa et protektionistisk Forslag i Forslaget af 1921. Først da der viser sig overvejende Vanskeligheder ved at gennemføre det paagældende Lovforslag, stiger det i de Herrer Agtelse og er nu blevet et helt pænt Frihandelsforslag.

Jeg ved ikke, hvorvidt de kunde have klaret sig overfor deres tidligere Udtalelser om dette Toldlovsforslag og virkelig være gaaet med dertil, men eet ved jeg, at som den industrielle og hele den økonomiske Situation laa her i Landet, an-saa Regeringen det ikke for forsvarligt at gaa til en Toldlovsrevision, som kun kunde gennemføres mod, man kan sige, en forbitret Modstand fra Industriens og Haandværkets Side. Jeg havde haabet, da jeg fremsatte Toldlovsforslaget af 1921, at en Overgang til Værditoldprincippet, der den Gang var delvis anerkendt som et Hjælpe-middel overfor de Forrykkelser, der var fremkommet i Toldforholdene ved den uaaadelige Prisstigning, vilde være forekommet Industrien at være en hjælpende Haand. Udtalelser fra Industriens Side den Gang syntes ogsaa at tyde derpaa, men efterhaanden forandrede denne Stilling fuldstændig, og det hang maaske sammen med den almindelige Prisedgang, hvorefter jo Værditoldsystemets Anvendelse ikke vilde have bragt de midlertidige Forhøjelser af Told-satserne, som den paa mange Punkter vilde have gjort, da det gamle Prisniveau bestod. Nok er det, da vi stod overfor Spørgsmaalet om Muligheden af Gennemførelse eller Ikke-Gennemførelse, var Forholdet det, at Lovforslaget kun kunde være gennemført under en aldeles afgørende Modstand fra de Erhvervs Side, som den Gang var ganske særlig vanskeligt stillet, og jeg erkender, at jeg under hele den økonomiske Situation, som den laa, ikke vilde have anset noget saadant for forsvarligt.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at det var et afgørende Punktum, der her blev sat for en Toldreform, i alt Fald i den nuværende Regerings Levetid. Jeg ved ikke, hvor lang den nuværende Regerings Levetid vil blive, men det, som ligger i det Faktum, at Regeringen ikke